

er Tvivl om, at diſſe Penge i Kjøbenhavn ikke tilkomme Mønſtringsbeſtyreren, men derimod tilfalde Statskaſſen, forekommer det mig rigtigt nok at være meget overflødigt, at der i Loven tilføies, at de ſkulle indbetales i Statskaſſen, thi det kan jo Miniſteren, om det behøves, udtale i den Inſtrux, han ſkal give. S Proviindſerne er det jo noget Alid. Der mangler maaffe en Beſtemmelse i Loven om, at de derværende Mønſtringsbeſtyrere ſkulle aflægge Regnuſtab, men jeg veed dog, at det fra Juſtitsminiſteriets Side er paalagt de vedkommende Embedsmænd at aflægge Regnuſtab for de Indtægter, de have ved Folkeliſternes Affattelse og ved Paatægning ved Paarønſtring og Afmønſtring. — Under Nr. 7 er der ſtillet et Forſlag, ſom jeg ſiuder uheldigt i alle Henseender. Det er uheldigt, forſaavidt det indeholder, at den ſøkyndige Mand, ſom Indenrigsminiſteren iſølge Lovforſlaget kan anfætte, ſkal være Mønſtringsbeſtyreren ſideordnet; thi den Tanke, ſom Lovforſlaget hviler paa, og ſom er godkjendt ſom brugelig — ſynes mig — baade ved den øvrige Del af Udvalgets Forſlag og ved den Erklæring, ſom er afgiven, er den, at denne Mand ſkal være en Medhjælp for Mønſtringsbeſtyreren i det Tilfælde, at denne ikke er ſøkyndig, eller at Miniſteren i alt Fald ikke anſer ham for at være veſffikket til at udføre de tidligere Vatterſkoutforretninger. Der vilde jo derimod efter dette Forſlag komme til at mangle den Enhed i den hele Administration, ſom dog maa være tilſtede; thi der maa dog være En, ſom har Anſvaret for det hele Embede, og jeg ſkulde derfor tro, at det maatte være det abſolut Rigtigſte, at denne Tilforordnede for denne Del af Forretningerne fungerer ſom et Slags Departementschef, der vel har ſit ſærlige Anſvar for de Forretninger, der ere ham paalagte, medens det hele Hovedanſvar for Embedet dog ligger hos Mønſtringsbeſtyreren. Derfor er det efter min Mening ogſaa overflødigt, at Udvalget har ſat dette Ved ind, thi ſtrax efter kommer jo den Sætning: „og hvis Forhold til Mønſtringsbeſtyreren da bliver at beſtemme efter Forhandling med Juſtitsminiſteren.“ Naar Udvalget vil overlade Miniſteren, efter Forhandling med den anden

Miniſter, at beſtemme, hvilket Forhold der ſkal beſtaa paa Mønſtringskontoret imellem denne Medhjælp og Mønſtringsbeſtyreren, ſaa forekommer det mig at være en unødvendig Indſkrænkning i den Frihed, ſom ſaaledes overlades Miniſteren, forud at beſtemme, at de ſkulle være hinanden ſideordnede. Men endelig kommer den næſtſidſte Sætning, hvor der ſtaar: „Til Honorar for denne ſøkyndige Mand beſtemmes 1500 Rb. aarlig.“ Deraf forekommer det mig at maatte følge, at forſaavidt ſom Miniſteren vælger en ſøkyndig Mønſtringsbeſtyrer, ſaa at det alſaa ikke bliver nødvendigt at have nogen ſærlig ſøkyndig Mand til Medhjælp for ham, vil Miniſteren ikke være berettiget til at tillægge Mønſtringsbeſtyreren Honorar for Overtagelſen af diſſe Vatterſkoutforretninger. Dette tvivler jeg imidlertid meget om har været Udvalgets Mening; i alt Fald antager jeg, at det ikke bør være Meningen deraf, og at, naar Forholdet — hvad jeg haaber vil ſke, om ikke ſtrax, ſaa dog i ſin Tid — bliver ordnet ſaaledes, at Mønſtringsbeſtyreren er en Mand, ſom har Kyndighed til at udføre baade de under Juſtitsminiſteriet og de under Indenrigsminiſteriet hørende Forretninger vedkommende de Søfarende, dette Tillæg for at udføre Vatterſkoutens Forretninger da maatte kunne tildeles ham. Jeg vil derfor tillade mig paa det Indſtændigſte at anbefale, at Vædringsforſlaget under Nr. 7 til en ny Redaktion af § 10 forkaſtes. Jeg kan heller ikke indſe, at der i nogen Henseende vil være bundet Noget ved at gaa ind paa denne Vædring, thi, naar Lovforſlaget overlader Miniſteren enten at overdrage Forretningerne til Mønſtringsbeſtyreren eller at anfætte en ſøkyndig Mand ved Mønſtringskontoret, maa man dog virkelig have den Tillid til Miniſteren, at han, hvis han kan finde en Mønſtringsbeſtyrer, ſom har alle diſſe Kvalifikationer, ikke vil anfætte nogen ſærlig ſøkyndig Mand. Jeg tror derfor virkelig ikke, at det, ſom Udvalget her foreslaar, er rigtigt. — Med Hensyn til Honoraret ſkal jeg blot i Forbigaaende bemærke, at i ſin Tid Magiſtraten og flere andre Autoriteter, hvoriblandt Groſſererſocietetet, have fundet, at en Løn af 1,200 Rb. vilde være tilſtrækkelig. Nu har det ærede Udvalg